

Draken och nagan

För många, många år sedan, på en bergskam i ödleskogen, eller rättare sagt på utsidan av ödleskogen, kläcktes en klubbsvansdrake. En liten drakhane med mörkgröna fjäll, medan hans tolv syskon var ljusgröna.

Några dagar efter att den lilla draken kläckts, lämnade han sitt näste tillsammans med sin mamma och sina tolv syskon. Den lilla drakens mamma blev orolig när pappan inte kom tillbaka efter att ha flugit ut på jakt, så för att skydda sina ungar var hon tvungen att överge det gamla nästet. Deras nya hem blev en grotta på en klipphylla på insidan av ödleskogen. Månaderna gick, den lilla draken åt, lekte med sina syskon och växte, men en dag kom ett gäng människor till den lilla drakens näste. Människorna tog några hotfulla steg mot den lilla draken, de drog sina svärd och några av dem hade rep. Den lilla draken ryggade tillbaka, men hans mamma gick emellan. Hon slog med svansen mellan människorna och sin unge. Resten av ungarna sprang in i grottan för att ta skydd. Människorna började kasta rep och äntherakar mot mamman. Den lilla draken sprang mot grottan med sina syskon, men människorna välte stenar för ingången. Den lilla draken såg skräckslaget när alla hans syskon stängdes in i grottan, för alltid. Den lilla draken sprang tillbaka till sin mamma, men människorna höll på att binda henne. Hon kämpade, men det hjälpte inte. Den lilla draken gick mot människorna i hopp om att rädda sin mor, men människorna motade honom mot klippkanten. Han halkade och höll på att falla men lyckades få tag om klippkanten och försökte dra sig upp. Plötsligt fick han se en syn som han aldrig skulle glömma. Hans mamma låg hjälplöst på marken, en av människorna med svärd gick fram till hennes hals och...

Den lilla draken blundade, han tålde inte att se det, han hörde bara ett sista stön från sin mor. Han släppte taget om klippan, tog sats mot klippväggen och glidflög ner för berget, in i Ödleskogen. Han landade på en gren och tittade ut över landskapet, medan solen gick ner. Han röt för att hävda sin styrka, men ett ännu högre rytande fick den lilla draken att rygga tillbaka. Än var han inte stor nog att klara sig själv. Alla odds var emot honom. Han lade sig ner på grenen och somnade.

Nästa dag började den lilla draken ett nytt liv, utan sin mammas beskydd. Han byggde ett näste på en liten klipphylla. På något sätt lyckas den lilla draken överleva i åtta år. Under dessa åtta år levde den lilla draken alldeles ensam, fast även om många år gått, var han inte stor nog att klara sig själv ännu och han var mycket, mycket olycklig.

En dag vaknade han tidigt på morgonen. Han gäspade stort och ägnade en stund åt att lyssna på morgonkören, som till största delen bestod av snapparödlor. Han tittade sorgset ner mot marken och där såg han en stor jätteödla som vankade fram under träden. Hon såg väldigt mätt ut och hon hade blod runt munnen. Den lilla draken vädrade någonting. Ruttet kött. Han kände hur hungrig han var, så han kastade sig ut för klipphyllan som han hade byggt sitt näste på och glidflög ner, för att se om jätteödlan lämnat några rester. Han landade i ett träd i närheten av stället där lukten kom ifrån. Han gömde sig bakom stammen, han visste mycket väl att lukten kunde locka till sig fler rovdjur. Den lilla draken kikade försiktigt fram. Han såg en stor naga med blå stjärt och blått hår. Hon var helt klart död, med tanke på att buken var uppäten. Hon kryllade av snappardrakar som försökte få sin beskärda del av de ruttande resterna. Den lilla draken klättrade försiktigt ner för trädet, stannade, såg sig om efter faror och fortsatte ner. Han nådde marken och smög ner sista biten. Han tassade försiktigt fram mot den döda nagan men han hörde någonting i buskaget och när han vände sig om tyckte han att han såg en blå stjärt som försvann in i buskaget. Samtidigt hördes ett knakande ljud från grenarna ovanför honom. Men det brydde han sig inte om, han var hungrig. Den lilla draken vädrade plötsligt fara och två stora dunsar hördes bakom honom. Han vände på huvudet och hans rädda blick möttes av två vuxna klubbsvansdrakar som såg mycket nöjda ut. Dom tittade på honom med en blick som bara kan mätas med två leoparder som fått besök av en liten kattunge.

Sedan tittade de vuxna drakarna på varandra med en blick som sa: "Låt oss leka med honom, innan vi dödar honom". Den lilla draken försökte springa därifrån men de vuxna drakarna hindrade honom. De började slå den lilla draken och kickade honom mellan sig med klubborna på sina svansar. Den lilla draken stönade för varje slag, han hade inte en chans. Många bevittnade det hela, allt från snappardrakar till andra klubbsvansdrakar. Men de brydde sig inte, "Äh, en drake mer eller mindre, vem bryr sig?" tänkte de, men en av dem som tittade på tänkte inte som de andra.

Och plötsligt steg en liten naga upp ur buskaget, en naga med blått hår och en blå stjärt, hon var inte större än den lilla draken, men ändå ställde hon sig upp mot de fysiskt överlägsna drakarna och skrek:

-LÅT HONOM VARA!

Hon höll för munnen, hon hade utan tvekan gjort någonting mycket, mycket dumt. Hon vände om och började slingra sig iväg så fort hon kunde. De två drakarna tittade argt på varandra med en ny blick som sa: "nu dödar vi **henne**". De släppte den lilla draken och gick efter den lilla blåhåriga nagan. Den lilla draken kände på sin ena vinge, men han hade bara lindriga skador, han skulle klara sig. Han tänkte gå hem, han hade tappat aptiten och han skulle precis gå när han hörde nagan igen.

-HJÄLP!

Han stannade och tänkte efter. Hon var den enda som hade brytt sig om hans säkerhet. Kunde han låta henne skadas?

Samtidigt slingrade den lilla blåhåriga nagan för sitt liv, men turligt nog springer klubbsvansdrakar inte så fort på grund av att deras vingar är förenade med frambenen. Fast nagan slingrade långsamt så de två drakarna kom bara närmare och närmare. Plötsligt kände nagan klor på sina axlar och klorna lyfte upp henne. Hon skrek hysteriskt av rädsla, men sedan lugnade hon sig. Det var den lilla draken som fångat den blåhåriga nagan, men inte för att skada henne, utan för att rädda henne. Till en början fick de ett försprång men extravikten gjorde att den lilla draken hade svårt att hålla sig i luften. Han flaxade och flaxade, men han höll ändå ett lagom avstånd från de andra drakarna. De två vuxna drakarna började skjuta eldklot efter den lilla draken och den blåhåriga nagan. Den lilla draken flaxade och flaxade för att undvika elden. Han skulle tåla elden, men det skulle inte nagan. De tog sin tillflykt in i en spricka i ett berg. Nagan tog skydd under den lilla drakens vingar medan de vuxna drakarna sprutade eld in i sprickan. Drakarna tröttnade till slut och gick därifrån medan de morrade åt varandra. När kusten var klar gick den lilla draken och den blåhåriga nagan ut ur sprickan. De granskade varandra. Den lilla draken tittade in i hennes blåa ögon och hon tittade in i hans gula ögon. Och de märkte att de var ungefär lika gamla. Till slut frågade nagan med blått hår:

-Vad heter du?

Den lilla draken ryckte till och tittade förvånat på nagan.

-Tja, jag heter Blåklocka, sa den blåhåriga nagan ängsligt. Vad är ditt namn?

-Va? sa den lilla draken medan han bröt på drakiska. (Drakiska är alla drakarnas modersmål men den lilla draken kunde lite människospråk).

-Ditt namn? undrade Blåklocka. Du har väl ett namn?

-Det tror jag inte? sa den lilla draken.

-Varför inte? frågade Blåklocka.

Den lilla draken vände sig om.

-Min mamma... sa den lilla draken till slut. Hon dog innan jag fick ett namn.

Den lilla draken hängde med huvudet och Blåklocka kände att hon ville trösta honom.

-Min mamma är också död, sa Blåklocka.

-Jasså? sa den lilla draken och tittade upp.

Det tittade in i varandras ögon igen.

-Tack för att du räddade mig förresten, sa Blåklocka med glänsande ögon.

-Det var inget, sa den lilla draken till svar. Du räddade mig också.

-Kan vi bli vänner? frågade Blåklocka.
-va? sa den lilla draken på nytt.
-Ja, det betyder att vi tar hand om varandra, sa Blåklocka. Vi verkar vara bra på det och det finns i alla fall ingen som tar mig nu.

En liten tår föll ner för hennes kind.

-Det finns ingen som tar hand mig heller, sa den lilla draken och lade vingen på Blåklockas axel.

-Så, vad säger du? sa Blåklocka och torkade bort tåren.

-Ja, det låter bra, svarade den lilla draken.

-Okej, sa Blåklocka och började granska den lilla draken. Men du behöver ett namn. Kan jag ge dig ett namn?

-Visst, sa den lilla draken och ryckte på axlarna.

-Låt se... sa Blåklocka och funderade. Du har en lång hals, en mörkgrönfärg... Grönis! Nä, förresten inte.

Sedan kom hon ihåg hur mycket den lilla draken flaxade när de flydde från de två drakarna.

-Flaxis, sa hon till slut men hon ändrade sig när hon såg att den lilla drakens inte gillade namnet. Öh... Flax, Flaxig, Flaxare... hm... **Flaxius**.

-Flaxius, sa den lilla draken. Han smakade på ordet, det lät bra.

-Jag gillar det.

Så gick det till när den lilla draken fick sitt namn, Flaxius. Ett namn som om många år skulle tillhöra en mycket fruktad drake. Och från den dagen var Flaxius och Blåklocka de bästa vänner. De flyttade in i Flaxius näste. De gjorde allt tillsammans, de åt, sov och jagade tillsammans. Och för första gången på många år var Flaxius lycklig. Längre hade han levt ensam, men nu hade han Blåklocka. Hon lärde också Flaxius en del saker, som att prata bättre människospråk. De tillbringade många lyckliga år tillsammans. Och Flaxius lovade att aldrig låta någon eller något skada hans enda vän i hela världen.

En dag när Blåklocka plockade frukter, hörde hon någonting. Ett stampande från någonting med stora klor på tassarna, och det var många klor. Ett helt gäng snapparödlor kom rusande mot Blåklocka. Hon slingrade skräckslaget bort från ljudet. Blåklocka hörde klorna mot marken och blev ännu räddare. En av ödlorna hade kommit långt före de andra och han kom ikapp Blåklocka. Han jagade henne mot en bergvägg och han skulle precis överfalla Blåklocka när Flaxius kastade sig över ödlan. Flaxius och ödlan slet och rev i varandra, men till slut sprang ödlan därifrån och Flaxius hade nästan inga skador alls.

-Det kommer fler! sa Blåklocka ängsligt och gömde sig bakom Flaxius. Vad ska vi göra?

-Jag tror jag vet, sa Flaxius.

-Vadå? sa Blåklocka och tryckte sig närmare Flaxius.

-Om du tar dig över bergskammen klarar du dig, jag uppehåller ödlorna, förklarade Flaxius.

-Men, men, men, sa Blåklocka ängsligt.

-Inga men, sa Flaxius. Jag klarar mig.

-Lovar du? frågade Blåklocka och torkade bort tårarna som föll från hennes kind.

-Ja, jag lovar, sa Flaxius. Ta hand om dig nu.

-Detsamma! sa Blåklocka och började slingra upp för berget. Kommer vi att ses ingen?

-Kanske? svarade Flaxius.

Och så skildes de två vännerna åt. De som varit vänner så länge. Men Flaxius hade ju lovat sig själv att inte låta något eller någon skada hans enda och bästa vän. Flaxius vände sig mot snapparödlorna, som kom rusande. Ödlorna stannade en bit framför Flaxius, väste hotfullt och röt åt honom och bildade en halvmåne framför honom. Ödlorna var inte så säkra, en naga var ett lätt byte, men en ung klubbsvansdrake kunde orsaka en viss skada. Ödlorna röt åt varandra och Flaxius försökte tyda vad de sa.

-Ska vi ta draken! sa en snapparödla på drakiska.

-Nä, ta nagan, hon är långsam, vi tar henne först, sa en annan.

En snapparödla tog sats, började springa mot Flaxius och försökte hoppa över honom, men Flaxius tog tag om svansen på ödlan och slungade iväg den. Alla andra ödlor tog ett hotfullt steg fram och morrade.

-Ur vägen! röt en ödla.

-Om ni vill skada henne, får ni ta er förbi mig först! skrek Flaxius tillbaka på drakiska.

-Med glädje! väste en annan ödla, innan alla ödlor kastade sig över honom.

Ödlorna rev och slet i Flaxius, men Flaxius slog undan dem. En kom bakifrån, och den slog han omedelbart i huvudet med klubban på svansen. De som kom från sidan slog han omkull med vingarna. Och de som kom framifrån fick smaka på hans eld och tänder. En snapparödla fångade han upp med bakbenen, borrade in klorna i köttet på det stackars djuret och hoppade på den. Fast Flaxius fick också ta lite stryk. Han fick en hel del blåmärken, bitmärken och klösmärken. Medan striden höll på för fullt, lyckades en av snapparödlorna hamna utanför Flaxius synfält och hoppade upp i luften och vevade med klorna. Flaxius lyckades undvika och skydda sitt huvud, men tre av ödlans klor rispade över hans vänstra öga. Det blev tre stora klösmärken.

Efter många timmars strid tröttnade ödlorna och gav upp. Många ödlor låg döda runt Flaxius, han vrålade ett segervrål och sprutade eld upp i luften. Från den dagen fruktade alla snapparödlor Flaxius och skadorna från striden läkte med tiden, förutom de tre rivsåren över hans vänstra öga, de skadorna läkte aldrig. Han hade vunnit striden, men förlorat sin vän, skulle de ses igen? Han svor vid sin döda mor att så länge som han hade de tre klösmärkena på sitt vänstra öga, skulle aldrig glömma Blåklocka.

Åren gick, Flaxius växte och blev stor och stark. Han behövde bara visa sig för att snapparödlorna skulle överge sitt byte och överlåta det åt Flaxius, det gynnade honom. Han erövrade också en fin grotta på en enorm klipphylla, som senare skulle kallas för Flaxius Klipphylla och grottan började kallas Flaxius Grotta. Det bodde fler rovdjur på Flaxius klipphylla, men allt efter åren gick erövrade Flaxius mer och mer mark och de andra rovdjuret fick helt enkelt flytta på sig. Flaxius hade också börjat kapa människovagnar och samla på skatter. Och han tog namnet hans fiender började kalla honom, Flaxius den stora draken, som han ändrade till Flaxius Stordrake. Men trots att han hade ett fruktat rykte, ett stort territorium, en bra grotta full av ädelstenar och ädla metaller kände han sig fortfarande ensam.

En dag när regnet öste ner och molnen var så mörka att det verkade som natt, fast det bara var sent på eftermiddagen, låg Flaxius och slumrade i sin grotta. Plötsligt hörde han någonting: Ödlor och drakar som skrek. Flaxius ruskade på sig och krälade ut ur grottan. Han lyfte upp huvudet mot den mörka himlen och försökte lyssna på skriken genom regnet. Han kunde nätt och jämt tyda skriken genom smattrandet från regnet.

-M-m-människor! löd skriken.

Flaxius lyfte upp en klo och höll den framför sig medan en ung snappardrake flög förbi.

-Kom hit! beordrade han.

Snappardraken stannade, vände om, flög fram till Flaxius och landade på hans utsträckta klo. Han tittade in i Flaxius gula ögon med den största respekt. Och Flaxius tittade in i hans små gröna ögon.

-Vad är ditt namn? sa Flaxius till den lilla snappardraken.

-S-svavelsvans, sa snappardraken ängsligt.

-Svavelsvans, vad är det frågan om? frågade Flaxius med en mörk röst.

-M-människor, svarade Svavelsvans ängsligt. **Ett helt gäng. Vi flyr. Dom har bågskyttar, en enorm katapult, allt. Dom vill döda oss. Och hit kommer dom inte, tror vi.**

-Det kommer dom snart bli varse! sa Flaxius hotfullt.

Han lyfte upp klon och lät Svavelsvans flyga sin väg medan han själv vecklade ut vingarna. Han kastade sig upp i luften och vid hans sida flög Svavelsvans. De steg högre och högre, till slut såg de människorna. Det var en armé snarare än ett gäng som kom marscherande.

-Du s-s-er, sa Svavelsvans genom regnet. **Dom är för många. Vi klarar oss-s aldrig. Vi måste fly!**

-Inte jag, sa Flaxius. **Jag räds inte människor.**

Sedan såg Flaxius en liten klubbsvansdrakunge som försökte fly från den enorma armén. Han såg hur människorna band ungen, precis som det gick till när människor dödade Flaxius mor. Flaxius

började morra och störtök mot den hjälplösa ungen medan Svavelsvans tog tag om ett av Flaxius horn. Han sprutade en mur av eld emellan ungen och människorna. Människorna backade och Flaxius landade bredvid ungen och befriade honom från repen. Sedan såg Flaxius på medan den lilla drakungen flög i säkerhet. Svavelsvans kunde inte tro sina ögon. Han hade hört rykten om att Flaxius var ett hjärtlöst monster, men nu hade han riskerat livet för rädda en hjälplös unge. Det här förändrade hela Svavelsvans syn på Flaxius.

Plötsligt började Flaxius omsvärmas av rep. Människorna hade tagit sig igenom eldmuren och försökte binda honom. Svavelsvans började genast tugga sig genom repen och Flaxius spände sina muskler och alla rep gick av. Flaxius vrålade ett ursinnesvrål, som var så högt att alla var tvungna att hålla för öronen. Sedan flög han upp i luften igen och vinden från hans vingslag var så stark att alla människor föll omkull. Han steg högre och högre mot den mörka himlen. Svavelsvans hoppade av Flaxius och han förstod att Flaxius skulle ta upp kampen.

-L-lycka till, viskade Svavelsvans tyst för sig själv.

Flaxius svävade hotfullt över människorna. Nere på marken gick en soldat in i ett officerarenstält för att prata med en officeraren.

-Sir! sa soldaten och gjorde honnör. Jag har en rapport.

-Lediga, soldat! sa en officeraren som satt vid ett bord med några andra officerarenare. Låt höra!

-Det är en stor drake som cirklar över oss, sir! sa soldaten efter han hade tagit ner handen.

-Hur ser den ut? frågade officeraren.

-Ögonvittnen säger att den är mörkgrön och har tre rivsår på sitt vänstra öga, sir! sa soldaten och gjorde honnör igen.

-Låter bekant, sa en annan officeraren. Jag tror han kallas Flaxius Stordrake. En stor drake som håller till här, har jag hört.

-Jag har också hört om honom, sa en tredje officerarenare.

-Vad ska vi göra? sa den första officerarenaren.

-Vadå, göra? sa andre officerarenaren. Skjut ner honom från himlen, så klart!

-Är det säkert? sa tredje officerarenaren. Han kanske blir arg?

-En förlust har jag inte inplanerat idag! sa den andra officerarenaren. Skjut pilar mot honom och om det inte hjälper, använd katapulten.

-Jag vet inte, du sa ju själv att han är stor, sa första officerarenaren. Det är nog inte så klokt!

-Vi pratar om en drake här, ett dumt djur, som stulit några vagnar från oss! Inget mer! sa den andre officerarenaren.

-Det där dumma djuret, som stulit några vagnar från oss, är stor nog att sluka oss alla! sa den förste officerarenaren.

-Lugn, lugn, sa den andre officerarenaren. Jag slår vad om att om den besten klarar katapulten, så drar vi oss tillbaka.

-Låter bra! sa den förste officerarenaren.

-För mig med, sa den tredje officeraren.

Så tog de tre officerarenarna i hand på saken och gav order om att börja beskjuta draken.

Samtidigt flög Flaxius över armén och sprutade eld mot marken för att försöka fördriva människorna. Och ordern gick ut, bågskyttarna och arborstskyttarna spände strängarna, siktade på Flaxius, släppte pilarna och såg hur de ven genom luften. Flaxius såg pilregnet fara mot honom och insåg faran, så han tog några starka vingtag och på så sätt blåste han bort alla pilarna. Pilarna vände om och for ner marken och träffade soldaterna, som skrek av smärta när de träffades av sina egna pilar i regnet. Då rullade människorna fram katapulten och laddade den med en stor sten. De avfytrade katapulten och stenen susade fram genom luften mot Flaxius. Men istället för att undvika stenen, som en annan fegis, svängde han om i luften så klubban på svansen träffade stenen. Stenen ändrade riktning, landade med en väldig kraft på marken och krossade några soldater. Sedan laddade soldaterna katapulten igen, men denna gång var det en brinnande tunna med sprängmedel. De laddade katapulten och sköt mot Flaxius, som inte gick ur vägen för detta skott heller. Han tog bara ett djupt andetag och sprutade ett eldklot mot den brinnande tunnan. Eldklotet träffade tunnan, som sprängdes med en jättestor smäll.

Officerarenarna tittade ut ur tältet och såg allt.

-Jaha, sa förste officerarenaren medan han och den tredje officerarenaren gick tillbaka till bordet. Verkar som om du förlorat vadet, sa han och satte sig ner med den tredje officerarenaren.

-Bara otur! sa den andre officerarenaren surt medan han fortfarande stod vid ingången.

-Och du vet vad det betyder, sa den tredje officeraren och lutade sig nöjt tillbaka på sin stol. Vi drar oss tillbaka!

-Inte än, sa den andre officeraren lite elakt.

-Va?! sa förste och tredje officeraren medan de reste sig och tittade förvånat på andre officeraren.

-Jag har en plan B! sa andre officeraren stolt och knäppte med fingrarna en gång, varpå en soldat klev in i tältet.

Första och tredje officeraren tittade undrande på varandra.

-Inväntar order, sir! sa soldaten och gjorde honnör.

-Hämta ballistorna! sa andre officeraren hotfullt.

-Ja, sir! sa soldaten och gick ut ur tältet.

Under tiden fortsatte Flaxius att spruta eld mot soldaterna.

Soldaterna rullade nu fram fem ballistor bredvid den stora katapulten och det såg Svavelsvans.

-A-AKTA! skrek Svavelsvans till Flaxius.

Flaxius hann nätt och jämt undvika det första skottet, men det kom bara fler och fler. Flaxius duckade för den ena och den andra. Han tog några kraftiga vingtag och steg högre och högre. När han kommit tillräckligt högt slutade han flaxa och störtade mot marken för att få fart. Plötsligt vecklade han ut vingarna, spände dem så mycket det gick och styrde mot himlen igen. Flaxius gjorde loop på loop och bildade en "boll" på himlen. Människorna kunde inte tro sina ögon. Flaxius taktik gjorde att ingen kunde pricka honom. Plötsligt bröt han sig ur "bollen" och störtade mot katapulten, med lika spända vingar som förut. Han slog ner klorna i katapulten, krossade den, tog ett stort vingtag och flög iväg. Sedan satte han eld på ballistorna, trots regnet. Till slut landade han på en klippa i närheten och stirrade på människorna, som visste att han hade vunnit. Och på hans huvud landade Svavelsvans.

Ur tältet tittade en väldigt sur och två nöjda officerare. De gick in i tältet.

-Det där "dumma djuret" tycks ha vunnit, sa förste officeraren nöjt.

-Ja, den draken var det krut i, sa tredje officeraren muntert.

-Det är ingen drake, det är en demon! sa andre officeraren surt. Men om vi bara försöker en gång till så...

-Så kommer fler soldater mista livet! avbröt tredje officeraren. Och det går jag inte med på, inte ikväll i alla fall. Vi bryter upp och återvänder hem!

-Låter bra! sa förste officeraren.

En soldat gick ut ur tältet och meddelade ordern medan andre officeraren stod mitt i tältet med en sur min.

-Jag svär på att en dag möter det där odjuret sin överman! sa andre officeraren surt.

-Ja, ja, det blir nog bra med det, sa tredje officeraren glatt och klappade andre officeraren på axeln.

Människorna började packa ihop sina saker och så begav de sig iväg. Andre officeraren som satt på en häst, red efter de andra. Han vände sig om och kastade ett öga mot draken. Och han kunde svära på att det var honom besten tittade på. Han viskade till en soldat som gick bredvid honom.

-Sätt en efterlysning på: Flaxius Stordrake.

Samtidigt satt Flaxius på en klippa med Svavelsvans på huvudet.

-D-du klarade det, sa Svavelsvans glatt men ändå ängsligt. **D-dom ger sig.**

-Jag vet, sa Flaxius.

De stannade och såg människorna ge sig av. När de var borta, tog Flaxius några starka vingtag, Svavelsvans tog tag om ett av Flaxius horn innan Flaxius kastade sig upp i luften. Sedan flög de till Flaxius Grotta. Flaxius landade vid ingången och kröp in medan Svavelsvans klättrade upp i ett litet träd som låg en bit ifrån grottan. Ett träd som om många år skulle bebos av några helt andra drakar. Där fick de båda en välförtjänt vila medan den redan väldigt mörka himlen blev ännu mörkare när det övergick till natt.

Nästa dag gick Flaxius ut ur sin grotta, han tog ett djupt andetag och gick ner för den lilla klippphyllan som hans grotta låg på. Han lade märke till Svavelsvans som sov i det lilla trädet. Han gick förbi den lilla draken utan att säga något, men den lilla snappardraken vaknade ändå. Han flög upp på Flaxius huvud och såg sig omkring.

-Vart s-ska du? väste Svavelsvans ängsligt.

-Jag ska patrullera, som jag alltid gör, svarade Flaxius.

Flaxius fortsatte patrullera med Svavelsvans på huvudet. Svavelsvans höll hela tiden utkik, men vad han spanade efter var han inte säker på.

-Vad s-spanar vi efter? undrade Svavelsvans till slut.

-Fientliga typer, som inte kan hålla sig undan, sa Flaxius till svar. Det gäller att hålla sig underrättad.

-Det kan jag hjälpa dig med, erbjöd Svavelsvans. Jag flyger s-snabbt och kan underrätta dig s-så fort nåt händer.

-Låter bra, du får jobbet, sa Flaxius nöjt. Föresten, har du nån idé om hur man håller ödlorna borta från mitt territorium. Dom tycks inte fatta att det här territorium. Men det får inte gälla att bita huvudet av alla som kommer in, det blir bara en massa jobb.

-Låt mig tänka, sa Svavelsvans.

Svavelsvans gick runt på Flaxius huvud och funderade.

-Det som behövs är nåt som varnar dom, sa Svavelsvans tyst för sig själv.

Han funderade en stund till. Till slut kom han på något och knäppte med klorna.

-Jag har det! Om du märker alla träd i ditt territorium, så håller dom sig borta, sa Svavelsvans stolt.

-Märka dom? Med vad? sa Flaxius undrande.

-Öh, jag tänkte du kunde rista in nåt med dina klor? föreslog Svavelsvans.

-Som vad?

Svavelsvans flög till en gren som låg i ögonhöjd med Flaxius och funderade ännu mer. Han vankade fram och tillbaka och kliade sin fjälliga haka. Flaxius lutade sig fram och tittade på honom. Svavelsvans tittade tillbaks och då kom han på något.

-Ditt öga! utbrast Svavelsvans glatt.

Flaxius tog sig snabbt för sitt vänstra öga.

-Mitt öga?! vad är det med det? sa Flaxius förbryllat.

-Ja, det är så alla känner igen dig, förklarade Svavelsvans.

-Hmmm, du menar så här?

Flaxius gick fram till trädet och ristade in två bågar som bildade ett öga sedan tre streck över "ögat".

-Nå, vad tycks? sa Flaxius nöjt.

Svavelsvans gick fram och kände på det nyinristade märket.

-Snyggt, jag gillar det, sa Svavelsvans.

-Jag med!

Sedan ristade Flaxius in märket i alla träd i hans territorium. Och från den dagen har det alltid varit Flaxius märke.

Åren gick och Flaxius erövrade mer och mer mark, blev mer och mer fruktad och Svavelsvans gjorde ett utmärkt jobb som övervakare. De andra rovdjuren försökte utmana Flaxius, men det slutade alltid på samma sätt: Svavelsvans varnade alltid Flaxius, så de inte kunde överraska honom. Flaxius gjorde det inte heller speciellt lätt för dem. Han var faktiskt nästan oövervinnelig. Det spelade ingen roll vem eller vad han mötte, om det så var en jätteödlor, ett gäng snapparödlor eller en äldre artfrände, Flaxius vann varje gång. Och det hade Flaxius inget problem med.

Men en dag när Svavelsvans tog en vanlig tur runt Flaxius område, kände han plötsligt lukten av honung. Han stannade hängande i luften och vädrade efter honungen. Han fick vittring och störtade mot riktningen lukten kom ifrån. För är det något en snappardrake inte kan säga nej till så är det något som är sött eller rikt på socker. Lukten ledde Svavelsvans till en grotta. En grotta som hade en trädgård på framsidan, så den var nog bebodd.

"Det bor någon där, men vad?" tänkte Svavelsvans. "Säkert en jätte eller nåt. Inget jag inte kan flyga ifrån".

Svavelsvans smög närmare, ända till ingången. Väl inne i grottan såg han sig om efter honungen. Grottan var full av stora krukor, flaskor, burkar och konstiga lukter, och en av dem var honung. Men tyvärr sänkte lukten av honungen hans vaksamhet. Han tassade försiktigt hit och dit efter honungen. Till slut hittade han den i en kruka och började slicka i sig den. Plötsligt föll en stor skugga över Svavelsvans. Han lyfte sakta sitt huvud ur krukans och vände långsamt på sig när han anade faran. Hans rädda blick möttes av en mycket stor drake.

-Var hälsad min lille vän, sa den stora draken.

Svavelsvans skrek till och for ut ur grottan som en pil. Han hade ingen lust att undersöka draken närmare, han bara flög raka vägen till Flaxius Grotta. Den lilla snappardrakens vingar gick på högvarv under hela färden och till slut nådde han Flaxius. Svavelsvans landade framför honom, hoppade upp

och ner och började skrika för full halls. Flaxius tittade irriterat på den panikslagna snappardraken, men väntade ändå tålmodigt på att han skulle lugna ner sig.

-HONUNG! TRÄDGÅRD! DRAKE! FLYGA! JÄTTE! HÅLSA! GROTTA! KRUKA! skrek Svavelsvans hysteriskt.

-Jag antar att det här bara kommer innebära en massa jobb, men jag frågar ändå, sa Flaxius tyst för sig själv. Vad är det om?

-Ok, jag flög en vanlig tur, s-så kände jag lukten av honung, sa Svavelsvans. Jag följde lukten. Den ledde mig till en grotta, med en trädgård. I grottan fanns honung...

-Det ante mig, sa Flaxius tyst för sig själv.

-... i en kruka, fortsatte Svavelsvans. S-sen föll en s-stor s-skugga över mig. Jag vände mig om och s-såg en s-stor drake. Jag fick panik och flög hit s-så fort jag kunde.

-Var det allt? undrade Flaxius.

-S-så gott s-som!

Flaxius började fundera. "Kunde den där draken vara ett hot?" tänkte Flaxius och kliade sin bepansrade haka. "Om den här draken är fientlig, kan det bli ett problem. Bäst att undersöka saken".

-Jag ska besöka den där draken, sa Flaxius och vecklade ut vingarna. Och du ska vissa vägen.

-Måste jag?

-Ja, det måste du! sa Flaxius snabbt. Hoppa upp!

Svavelsvans hoppade upp på Flaxius huvud.

-Vart ska vi? frågade Flaxius.

-(suck) Dit, sa Svavelsvans och pekade åt ett håll.

Flaxius tog några vingtag och flög iväg mot det håll Svavelsvans pekade.

Flaxius flög hela vägen till grottan med trädgård, men draken som Svavelsvans mötte stod vid utgången och väntade på dem. Flaxius landade framför draken och granskade honom. Draken var lite mindre än Flaxius, hans vingar var klena och skröpliga, hans mun saknade några tänder och hela draken verkade tanig, så han var antagligen väldigt gammal. Draken hade ett bälte med många bältesväskor. Han hade armarna i kors och tittade mycket nöjt på Flaxius och Svavelsvans.

-Vem är du? frågade Flaxius till slut.

-Jag, min bästa Flaxius, är Skelettskalle, sa den gamla draken på människospråk.

-Vad s-säger han? sa Svavelsvans som inte förstod människospråk.

-Nå, ska du inte översätta, Flaxius? frågade Skelettskalle.

-Va? sa Flaxius förvånat.

-Okej, som du vill, sa Skelettskalle på människospråk men började sedan prata på drakiska.

Välkommen till Skelettgrottan och jag är dess inneboende, Skelettskalle...

-Aha, yttrade Svavelsvans.

-... och jag är den visaste, klokaste och äldsta draken i hela Ödleskogen såvitt jag, eller i alla fall ni vet, sa Skelettskalle. **Så vad var det ni ville?**

-Jag ville bara se vad du är för en typ, sa Flaxius fundersamt. **Förresten, hur visste du att jag kan människospråk?**

-Kan du människospråk, herre? sa Svavelsvans förvånat.

-Jag vet mer än du kan ana, sa Skelettskalle och tittade Flaxius i ögonen. **Och vissa säger att jag kan se in i framtiden.**

-Är det s-sant? undrade Svavelsvans.

-Javisst, sa Skelettskalle. **Jag kan till och med berätta att**

Flaxius en dag, kommer äga hela den här klipphyllan.

-Tror jag inte på! sa Svavelsvans nonchalant.

Flaxius harklade sig.

-Jag menar, det är klart att du kommer ta över hela den här klipphyllan en dag, herre, rättade sig Svavelsvans.

-Mycket bättre, sa Flaxius nöjt. Förresten, varför heter grottan Skelettgrottan?

-Varför inte? Din grotta heter Flaxius Grotta och du heter Flaxius så varför får inte min grotta heta Skelettgrottan när jag heter Skelettskalle? sa Skelettskalle och ryckte på axlarna.

-Verkar vettigt, sa Svavelsvans med en fundersam min.

-Hur kan du veta så mycket? frågade Flaxius.

-Det, min käre Flaxius, är min hemlighet, sa Skelettskalle mystiskt.

"Undrar vad det är han säger" tänkte Svavelsvans. Sedan kom han på något som kunde vara av intresse för Flaxius.

-Vänta! väste Svavelsvans. **Om Flaxius erövrar hela klipphyllan, kommer han förr eller s-senare jaga iväg dig.**

-Det stämmer! sa Flaxius instämmande.

-Va? Du skulle väl aldrig jaga iväg en gammal drake, eller hur, sa Skelettskalle nervöst. Dessutom kan du ha nytta av mig i framtiden.

Och så började Skelettskalle och Flaxius prata människospråk.

-Visst, om jag någon gång tar över hela klipphyllan, så får du stanna. På ett villkor, att om jag någon gång behöver din hjälp så ska du ställa upp, sa Flaxius på människospråk.

-Låter som ett passande villkor, sa Skelettskalle nöjt. "Om man bor i Flaxius territorium, måste man hjälpa till vid behov".

-Det låter faktiskt som ett väldigt bra krav, sa Flaxius.

-Tack Flaxius, du är mycket generös, sa Skelettskalle och bugade. Jag förstår varför Blåklocka gillar dig så mycket.

Flaxius ryckte till, han tog sig för ögat och kände på rivsåren.

-Vad är det, herre? frågade Svavelsvans. Vad pratade ni om?

-Inget! sa Flaxius och tittade upp mot sin panna där Svavelsvans satt. Vi måste gå nu, hejdå!

-Som du vill, sa Skelettskalle. Hejdå!

Flaxius vände och flög upp i himlen igen. Svavelsvans hade ett starkt tag om Flaxius horn, men han hade inte greppat vad hans mästare och den gamle draken pratat om.

-Varför s-skulle vi gå s-så tidigt, mästare? undrade Svavelsvans. **Och jag fattade nästan inte ett ord av det ni s-sa, var ni tvungna att prata människospråk?**

-Ja, vi var tvungna att prata människospråk, sa Flaxius surt. **Men jag oroar mej för den där gamla fossilen, jag tror han vet mer än han borde veta.**

-Så sant som det är sagt, sa Skelettskalle mystiskt medan han såg Flaxius och Svavelsvans flyga sin väg, utan att de hörde honom. Sedan gick han in i Skelettgrottan.

Ännu fler år passerade och precis som Skelettskalle sa erövrade Flaxius hela klipphyllan. Det var då klipphyllan började kallas för Flaxius Klipphylla. Och precis som Flaxius hade lovat, fick Skelettskalle stanna, men han stod fortfarande i skuld till Flaxius.

Samtidig blev Svavelsvans arbete mycket lättare, eftersom det nästan var helt tomt på klipphyllan, men det blev mer att övervaka. Fast hans belöning var inte så dålig. Flaxius kunde, precis som Skelettskalle sa, vara väldigt generös. Svavelsvans hade fått en del ringar, halsband, mynt av guld, silver och koppar och små ädelstenar. Det var faktiskt väldigt mycket för en liten snappardrake. Det skumma var att Flaxius inte verkade behöva Svavelsvans längre, eftersom det inte bodde någon på klipphyllan längre, men ändå behöll Flaxius Svavelsvans. Det kanske berodde på att Flaxius rent av gillade Svavelsvans. Flaxius var antagligen också orolig att bli ensam igen.

En kväll när Flaxius hade fångat några kor och inte orkade äta alla, satt Svavelsvans och åt av en ko, men det fanns fler döda kor runt honom och han skulle aldrig orka äta alla. Flaxius hade redan lagt sig i sin grotta, men plötsligt hörde han något utanför grottan. Han kröp mot utgången och kikade ut. Ett gäng snappardrakar hade slagit sig ner vid Svavelsvans och det såg ut som om de grälade. Flaxius lade sig ner och började lyssna. "Låt se om Svavelsvans klarar det här" tänkte Flaxius.

-Lögnare! tjattrade en snappardrake.

-Jo, det är s-sant! sa Svavelsvans. Jag och Flaxius kommer jättebra överens.

-Wow, vad fantastiskt, sa en imponerad hona.

- Nä, jag har hört att han inte är s-så tuff! sa en stöddig hane.

Flaxius reste sig. Han tänkte inte tåla en sådan förolämpning från en så liten drake. Sedan hejdade han sig, när Svavelsvans öppnade munnen

-Du måste s-skoja?! sa Svavelsvans förbryllat. **Flaxius är den modigaste, s-starkaste, mäktigaste och s-största drake som finns.**

Flaxius lugnade sig, lade sig ner igen och log nöjt.

-Ingen kan besegra honom, fortsatte Svavelsvans

-Är det s-sant? sa den imponerade honan.

-Jovisst, sa Svavelsvans. Jag minns en s-sak väldigt tydligt, när Flaxius mötte Berta den Barbariske, en jätteödl!

-Hur gick det? frågade honan.

-Jo, s-så här gick det till... sa Svavelsvans och började berätta.

Den kvällen berättade Svavelsvans om alla strider han hade sett Flaxius utkämpa. Den ena spännande kampen efter den andra. Alla snappardrakar lyssnade hänfört och åt lite grann av korna, medan Svavelsvans stod i mitten och berättade. Flaxius lyssnade också, vissa av historierna hade Flaxius helt glömt bort. Flaxius kände sig också väldigt smickrad över att Svavelsvans verkade så stolt över att vara hans övervakningsdrake. Nästan rent av rörd. Där stod hans lilla vän och berättade för alla andra om hur stor och mäktig han var. Flaxius suckade djupt och log ett litet leende.

Nästa dag vaknade Flaxius före alla andra. Han gäspade stort, kröp ut ur grottan och såg sig om. Snappardrakarna sov i träden och alla kor var uppättna, allt som var kvar var benen. Svavelsvans sov i sitt lilla näste, i det inte så stora trädet framför Flaxius Grotta. Flaxius smekte den lilla draken försiktigt över ryggen med klon. Sedan kände Flaxius hur hungrig han var. Det var frukostdags. Han vecklade ut vingarna, tog några vingtag, lättade från marken och for upp i himlen. Flaxius hade inte bara ett stort territorium, han hade också stora jaktmarker. Där fanns andra rovdjur, men för Flaxius var de bara bytesdjur. Flaxius seglade majestätiskt över himlen, på jakt efter byten. Alla gömde sig när de såg Flaxius vingar avteckna sig mot himlen. Kobraödlorna gömde sig i sina hålor, snapparödlorna i träden, krokolöparna i dyn på sjöarnas botten, jätteödlorna i sina grottor och pansarödlorna rullade ihop sig till bepansrade bollar. Flaxius fortsatte sitt sökande och till slut hörde han någonting. Ett skrikande. Från en människa. Flaxius styrde mot platsen ljudet kom ifrån. Han landade i närheten. Sedan hördes ett till skrik. Han stack in huvudet genom vegetationen och såg en människokvinna och ett gäng snapparödlor. Ödlorna tassade hotfullt runt kvinnan, som skrek på hjälp. Flaxius tog några hotfulla steg mot dem. Ödlorna skrek av fasa och for upp i träden på bara några få ögonblick. Kvinnan stod bara kvar och stirrade. Flaxius kom närmare. Hon började backa men hon snubblade på en rot. Kvinnan var ett lätt byte. Kvinnan lyfte händerna över ansiktet, skrek en gång till och krälade bakåt. Flaxius slickade sig om munnen och visade en kluven tunga och ett rött tandkött, som var fullt av vassa och stora tänder. Plötsligt, från ingenstans, kom en människoman. Han var helt obehäpnad, men han konfronterade draken ändå. Han ställde sig mellan Flaxius och kvinnan. Flaxius stannade och röt åt honom på ett hotfullt sätt, men mannen stod kvar. Istället tog han ett steg framåt och sa något som Flaxius aldrig skulle glömma.

-Om du vill skada henne får du ta dig förbi mig först!

Flaxius stannade tvärt. Han tittade förbluffat framför sig. Kvinnan sprang fram till mannen och de började kramas. Flaxius tog ett steg bakåt. Mannen och kvinnan tittade förvånat på honom. Flaxius kom ihåg hur han själv, för mer än hundra år sedan, hade försvarat sin vän. Och han hade ju använt nästan samma ord som mannen hade använt. Han drog tillbaks huvudet och kände på sina rivsår.

Han drog en djup suck. Mannen och kvinnan bytte blickar. Flaxius lyfte vingen, mannen och kvinnan tryckte sig närmare varandra, men istället för att döda dem med ett slag med klorna, tog han bara ett steg åt sidan och vände om. Då kom snapparödlorna tillbaka, de smög runt mannen och kvinnan och morrade hotfullt. Flaxius stannade, vände om och kastade sig beskyddande över människorna. Han högg efter ödlorna och slog efter dem med klorna. Efter den konfrontationen skulle nog ingen ge sig på de människorna igen. Flaxius fnös efter ödlorna. Sedan lämnade han mannen och kvinnan ifred. Han slängde ett öga på människorna. Han tänkte på tiden när han var liten och han och Blåklocka lekte tillsammans och han mindes hur det känns att förlora en kär vän. Han saknade henne jättemycket. En tår föll ner från hans högra öga. Han utstötte ett vrål, men inte argt vrål, utan mera ett sorgset vrål, innan han flög upp i himlen igen. Allt Flaxius kunde tänka på under hemfärden var Blåklocka. Han mindes hur han lovade henne att de skulle ses igen. Ändå hade mer än hundra år gått sedan han såg henne sist. Han hade alltid tänkt på Blåklocka som en syster. Hon var snäll, omtänksam och hon påminde mycket om Flaxius mamma.

Flaxius flög över en sjö. Han var fortfarande hungrig. Han spanade efter en fisk och... där! Med ett enda bitt fick han tag om den sprattlande fisken. Det var en stor fisk som sprattlade väldigt mycket, men ju mer den sprattlade, desto djupare sjönk Flaxius tänder in i köttet på den. Flaxius landade på stranden och åt upp fisken. När han var klar flög han hem igen.

Ännu fler år gick och dagen kom när Svavelsvans dagar var räknade. Det var en naturlig död och en sådan död är en ärofull död. Flaxius sörjde honom mycket. Han begravde honom under trädet han alltid sovit i. Sedan flög han till Skelettskalle och Flaxius bad honom att få en kista.

Skelettskalle gjorde som han bad och gav honom en kista. I kistan lade Flaxius alla Svavelsvans skatter. Sedan ristade han in en avbild av Svavelsvans på locket. Sedan sitt eget märke, Flaxius-märket, som betydde att Svavelsvans skatter nu beskyddades av Flaxius. Men när han skulle bära in kistan i grottan, landade en liten snappardrake framför honom. Den var väldigt lik Svavelsvans, förutom att det var en hona. Hon tittade in i hans ögon med den största respekt.

-Vem är du? frågade Flaxius den lilla snappardraken.

-Amanda, svarade den lilla snappardraken. Jag är S-svavelsvans dotter.

-Jaså? Svavelsvans har aldrig sagt nåt om dig, sa Flaxius.

-Vi s-snappardrakar har dålig kontakt med ungarna, i alla fall hanarna, sa Amanda.

-Jaha, och vad vill du mig? undrade Flaxius.

-Mamma s-sa alltid att pappa kände dig väldigt väl, sa Amanda. S-så varenda gång jag hörde historier om dig, s-så tänkte jag: det är den draken min pappa arbetar åt.

-Verkligen? sa Flaxius.

-Ja! Mamma s-sa också att han alltid pratade gott om dig, att du var givmild och generös, förklarade Amanda. De andra ungarna trodde henne inte, men det gjorde jag.

-Så smickrande! sa Flaxius nöjt. Men vad vill du mig?

-Jag vill bevisa det! sa Amanda. Skulle du kunna ge mig ett av min fars smycken som han har fått av dig?

Snälla! Bara en liten! För att bevisa din generositet! Jag säger inget till mina syskon!

Flaxius tittade in i hennes små gröna ögon. Sedan lade han ner kistan på marken och öppnade den.

-Du får ta ett smycke! sa han

Amanda sken upp. Hon hoppade upp på kanten till kistan och tittade ner på skatterna. Hon tog upp det ena smycket efter det andra, men sedan lade hon ner dem igen. Till slut hittade hon en silverring, med en stor grön ädelsten på.

-Får jag ta den här? frågade Amanda.

-Ja! svarade Flaxius.

-Tack, sa Amanda.

Sedan tog hon ringen, bugade och flög iväg och det var sista gången Flaxius såg henne. Flaxius stängde kistan, tog upp den igen och bar in den i grottan. Han lade den längst in i hörnet med resten av sina skatter.

Så var Flaxius ensam igen. En ensamhet som Flaxius inte hade känt på länge. Till Skelettskalle kunde han gå. Skelettskalle var ju så mystisk och talade alltid i gåtor. Under flera år levde Flaxius alldeles ensam. Tills en dag när Flaxius var ute på jakt. Plötsligt kände han sig väldigt törstig och flög ner mot en sjö, landade på stranden, gick fram till vattnet och började dricka. Sedan hörde han något i buskaget. Han ställde sig upp, tittade mot buskaget och ut ur buskaget kom en jättenaga. En naga

med blått hår, blå stjärt och blåa ögon. Nagan var nästen lika stor som Flaxius. De tittade argt på varandra. För dem betydde den andre konkurrens om maten. Flaxius var inte rädd. Han hade mött odjur som varit mycket större och farligare. Han började morra och ryta åt nagan. Nagan lyfte svansen på ett hotfullt sätt. Flaxius började flaxa med vingarna och åstadkom kraftiga vindar. Plötsligt stannade nagan upp. Hon sänkte svansen, slingrade fram till Flaxius och tittade förvånat på honom. Hon höjde sina händer, men inte på ett hotfullt sätt, medan Flaxius fortsatte morra.

-Flaxius? sa hon till slut.

Flaxius stannade upp han med. Han slutade morra, sänkte vingarna och tittade förvånat på henne.

-Blåklocka? sa Flaxius förvåntansfullt.

Nagan nickade. Glädjetårar föll från bådas ögon. Sedan sprang de fram till varandra och kramade varandra. Denna dag hade de båda väntat på, att få återse sin vän.

-Jag har saknat dig! sa Blåklocka tyst. Jag trodde att jag hade förlorat dig!

-Jag har saknat dig med! sa Flaxius. Jag var så ensam utan dig!

Sedan släppte de varandra och granskade varandra.

-Vad stor du har blivit! sa Blåklocka till slut.

-Detsamma! sa Flaxius. Du är inte nån liten naga längre.

-Jag vet, sa Blåklocka, sedan strök hon handen över Flaxius vänstra öga. Och det har hänt en hel del sen vi sågs sist, eller hur?

-Jag fick det dagen jag miste dig, sa Flaxius och tog sig för ögat.

De tittade länge på varandra. En glad blick, som man bara kan ha när alla ens drömmar gått i uppfyllelse.

-Vad tänkte du göra nu? frågade Flaxius till slut.

-Jag vet inte? Just nu letar jag efter någonstans att bo. Finns det plats hos dig? frågade Blåklocka.

-Ja, det gör det, sa Flaxius glatt.

Nikolai Andersson
Strandnäs skola